

△△△

Zigurds Teikmanis
“Nulltais gads”
Dzejas elementārdaļiņas
II krājums

△△△

Izkal cietas cietum-vietas
Cietā cietes cirtnī
Tagad mums ir jāuzziedas
Adatiņu šķirtnī

△△△

Paņēmu un dzēsu visu,
Kamēr radās atpakaļceļš,
Viņa dēļ es deju tvisu,
Melnrakstus kad eņģ'ļi atceļ.

Saglabājot atkarību,
Kaujoties ar kailatnītēm,
Paldies saku skaitam zilbju,
Kas dod bezgalību mītnēm.

Nedarbs darbu vairāk taisās
Apgāzt spējā karmas kūlī,
Slava augšāmceļas aizās,
Jūkot liesmojošā pūlī.

Rādot novitātes klubus
Valstsvienības paralīzē,
Priekus atiež canis lupus
Ugunskura paradīzē.

△△△

Iesālīju virsbūtību ģiedru burku vidiņā,
Ziemā nāca sniegavīri dančus rotāt rītiņā,
Pāratgriezās varas ļaudis krāsas koklēt mītiņā,
Noatmodās (anti)eksistence citā brītiņā.

△△△

Pričendāļi mieru skalo,
Jēgaunieki rāmi balo,

Ekselence savā gaitā
Pārvērš skumjas platā smaidā.

△△△

Svētais jaunums melnu zīmē
Springto krampju smaidu ģīmē
Zobi bezdibenī nošķind
Augšāmceļas skaistie mošķi

△△△

Zemes centrā - pašā vidū
Paradīzes putni lido,
Uguns gars, ar sevi zīdot,
Pārvērš sadegšanu spītā.

△△△

Visu samest ugunī
Lai tur sadeg
Vakardienas rūgumi
Fantastiskā zelta lādē

△△△

Trejšoļu pagātne viensētu duravās
Vārpas plauj garā, kas izlejas urjavās,
Nopelnu maģijā, stāvākā godumā
Bailes iekš mīlas sev vērtību norunā.
Pārcilvēks aizlaižas elektrōspārnekļos,
Badā, kas dzimst visos elites gardēžos,
Gludini metālu, visnotaļ letālu -
Drīz visi tālumi pārcelsies netālu.

△△△

- Vai tu esi jucis?
- Nē, man vienkārši ir drudzis.
- Kad tas būs rucis un mucis?
- Kad dievs būs pats sevi lūdzis.

△△△

Einucham ir visvairāk bērnu
Cik nākotnei gadu pērnū

△△△

Apprecēju daiļu meiču
Kam sirdī divpadsmit tveiču

△△△

Mans ceļš no zemes līdz mēnesim
Vedīs tikai caur tavām debesīm.

△△△

Vien pelni no pasaules kad paliks,
Arī dievs būs sev pārtapis galīgs,
Tikai tumsa, tā tumsa svētākā
Sēs gaismu ļaunuma atakā.

△△△

No vidējās atzīmes skaitļo
Un pārskaitļo nepāra skaitļus
Bez bailu kāds bezbailis ailēs,
Kas kāpušas bezgrēka smailēs.

△△△

Vārdi neizsacīs
Visas dievu acis,
No paradīzes padzīs
Mūs visus laimes lācis.

△△△

Reiz es arī sadegšu,
Visas sveces kad sadegšu,
Kusušā vaskā sabēgšu
Un aizritēšu aulekšos!

△△△

Tā doma bija tāda -
Viss radies ir no prāta,
Viss multiverss nu rāda -
Tas vienots badā / sātā.

△△△

Es runāju rītdienu atmiņu kamolos
(Kāpēc lai cilvēks tik akli vēl alotos?)

Laikos, kur esi tu nirvānas ieskauda,
Pagultē kāds zelta monētas ieslauka.

△△△

Viņš patentēja jaunu gadalaiku -
Tas nemaz neaizņēma daudz laika.
Bet redzams tapa no viņa vaiga,
Ka spožāka tomēr ir mūžības zaiga.

△△△

Kas grib sekot baltajam trusītim,
Tiem būs internetu aizliegt,
Ņemt savu programmatūru uz sevi
Un lādēties tam pakaļ.

△△△

Nebija grāmatu galvgalī tavā,
Baltums pēc sniega šķīst mākoņu dravā,
Baltums no vilnas kļīst debesu avīs,
Tur tevi dieves kā pērlītes savīs.

△△△

Uz citādu pasauli ejam
Mēs, likteņa griezēju mežs,
Un neatkarīgi no spējām
To drīz zelta dvēseles mēž.

△△△

Vai plašajā laikmetā radāt,
Ko aizsaucis likteņa spiets?
Pa oāzēm nāvīte bradā,
Tur uzzied tās kaulainais zieds.

Vai saulgriežus ekstāzē kāvāt,
Kad varvīksnes nestāja plaukt?
Vēl ilgi pēc miršanas dāvā
Mums laimību svētvīna trauks.

△△△

saplūstam kopā
es iesaku reiz
būt atkal topā

kam jaudīgs interfeiss

△△△

vārdi netradicionāli apkopojas un kopojas
balto lentu atmiņas svētkos
daudz neordināru skaņu
salasās uz elektrō-vadiem

ambiciōzajos gaismas valodas plīkšķienos
latvji zina savas saknes
durvju zobratu atslēgas
aizšalc eksaktu mierinājumu

jūti vibrācijas
jaunekļu auša
zeltu lejot
uz sava dižpakauša

△△△

visskaistākajiem mirklīem
piebirusi tava acs
arī es tanī atgriežos
viens un vienīgi pats

△△△

Nāc, raksti par mīlu un laimi,
Kas mūžībā nedomā aizmigt,
Nāc vērtē, kas nezaudē sevi,
Kur pārkoņos dzied mūsu tēvi.

△△△

Es paveļos jūsos un atskārstu drīz,
Ka gribēj' tik daudz jums vēl teikt
Šais laikos, ko brīvība vien atpestīs!

△△△

pat tepat tapa pati papa tapa

△△△

Tektōnisko plātņu devums nesalīdzināms.
Retōrisko kāpņu lērums neiznīcināms.

△△△

Kad miesas zemē atgriezīsies,
Viss nostāsies pa vietām drīzi.

△△△

Es aizgāju baltajā spuldzē,
Un mirklis ikviens bija traks,
Kur ēnas vien zvaigznītes pulcē,
Tām piemita naigākais nags.

△△△

«Kapakmeņa ēnā,
Mūža mierā rēnā,
Šeit dus izmisušais
Melnā alksmes dušā.»

△△△

Vairs nedzīvoju es kā agrāk
Cenšos zudības es sakrāt
Viss man rādās svēti sakrāls

Izlāde un augšuplāde
Izskan sirmā skaņuplatē
Kūstot tumšā šokolādē

Sejas trīču aizmirstava
Mums tik vienu mirkli dāvā
Jaunā vīna darītavā

Vai kāds teica - viegli nebūs?
Vieglāk skandināt ir repu
Pārējais ir riktīgs rēbuss

Pieklaujot un lāgojoties
Kam vēl sirdsgarā tu sodies
Labāk paradīzē dodies

△△△

Reizēm nekas var būt smagāks par kaut ko.

△△△

Laika ilūzija

Tīklus ārēs liek,
Zibens tomēr bija.
Nebeidza tas kliegt.

△△△

nolemtība skaisti dzied
tumšs ir ēnas kakts
liktenis vēl ir mazliet
nāvei nenozagts

△△△

Vai ritmu šo jūs uzlasāt?
Bez izskata tas rit.
Vai atstājāt to pusratā?
Pilns paliks tas vien rīt.

△△△

Visas lietas aizmetamās
Izgaist, viegli dunēdamas,
Mājupceļa gaišais dzintars
Skalojas zem dievu vindas.

△△△

Simbōli viz vējam gaŗām,
Mākoņi briest līdzi kaŗam,
Tur, aiz piesarkstošās tāles,
Darbojas placebō zāles.

△△△

Divi vienā trijotnē
Māca sirdī triumfēt,
Mīlu sasniegt, mīlai ļaut
Bezgalīgi dzīslās augt.

△△△

Tās bija unikālas bailes
Slēptas pārpasaulīgā dailē
Cauri mūžmetiem tās gailēs
Brīvību sološajās kņaihlēs

△△△

Starp gredzenu līgām un nezālēm degošām
Sauszemes haizivis galu spriež robežām
Visām, kas atrunā, cauršauj un kurina
Tagad, kad putekļus eņģeļi purina.

△△△

Vienā elpas vilcienā
Es slīdu dziļāk Smilšciemā
Un apvēršu sev ceļā pusi
Kas ar mani sakususi

△△△

Maģiskie kristāli, burvīgie briljanti
Laistās Barbēlō, kas asina izkapti;
Skūpsti, Barbēlō, jel dvēseli manējo,
Pār visu kosmosu dievišķi planējot!

△△△

Kontrōles kontrōle nošaujas vārtrūmē,
Atstājot esību distances aprūpē,
Ilgums un tālums briest augstuma maršrutā,
Dzelžainu plīvuru zīdceļā apšūtā.

△△△

Rožlapu birzis šalc klusuma sietā,
Brīvotā svētlaimē plaukušā ziedā,
Nogaida laiks sevi atmaskot pašā,
Svabinot cerīgus jasmīnu smaršā.

△△△

Pāradresēt, dzesēt, presēt,
Siržu spārnus plati vēzēt,
Sapņu ilūzijas dresēt
Kulminējošajā ēzē.

△△△

pasteļa naktsveļa saveļas kodaļā
bordeļa modeļu nedēļu nodaļā
foreļu budēļi atceļā atceļas
svēteļu kreveļu mēteļu paeljās

△△△

Mikrōkosma ceļa zīmes
Neļāva pavisam migt,
Izdzīvoja kopus dzimtes,
Kuŗas mieru nebeidz līgt.

△△△

Jel pērciet šo disku - par brīvu ir viss,
Iekš viņa ir viskijs un antikrists!
Kad dabūsit, varēsīt tālāki rist,
Kur taisnīgums taisnīgais neizsamist!

△△△

Pa šaurāko taciņu laipojot,
Kad iekodis niknākais ods,
Nu gudroju, kā man prom visu dot -
Pat to, kas nekad nav man dots.

△△△

Kā smaršo uguns?
Pēc kā smaršo liesma?
Vai sajūst var deguns,
Kāds arōms ir dziesmai?

△△△

Kas cits man citu dzīvi dos,
Kas uzaust dīvos saulrietos?
Kas cits man citu nāvi sniegs,
Kad nedarbojas mūŗa miegs?

△△△

Arī neko neizvēlēties ir izvēle...

△△△

Viens spļāviens okeānā pārvērŗas par cunami,
Viena sērkociņa dēļ nodeg visi nami,
Viena izelpa pārtop par auku, kas virgst,
Kā zibens speŗ viena vienīga acu dzirksts.

△△△

Sen ziedos treŗā acs un skelets,

Labvakars ar jūsmu vēlēts,
Vasara slīgst sniegā klusi,
Kurlmēma un izģindusi.

Tur, uz mēnešiem, to ribām,
Robežām, visnotaļ šķībām,
Asinis rauj jaunu ceļu
Visiem klātesošiem veljiem.

Ovāciju mantinieki -
Aplausi, kas peklē triekti, -
Skeletu un trešo aci
Nemas svētām ellām slacīt.

ΔΔΔ

Es galu ņemšu ugunī,
Tās kvēlē, tevis dzemdētā,
Tai asiņainā rudenī
Būs manas sāpes remdētas.

ΔΔΔ

Kādu satriecošu dienu, paliki kad manā sirdī
Tu par liesmojošu domu,
Izspēlējot pēdējo -
To fantastiski cēlo lomu,
Izlaužot caur dzelžu sienu debesis, ko dvēs'lē cirti,
Nāvēji tu spēļu jomu,
Kurā rāms es sēdēju.

ΔΔΔ

Es stiepju melnus vadus
Šos visus caurus gadus,
Lai tavā karstā padusē
Kaut uz mirkli spētu padusēt.

ΔΔΔ

Tu logus vērsi vaļā,
Kad izlauzīšos ass,
Tiem paliks mūsu daļa
No neesamības.

ΔΔΔ

Vēl gaišs ir, aizej, apskaties -

Tur nāk sengaidītais vies's,
Nebaidies nu atklāties,
Uzsāc sapņu deju griezt!

△△△

Pirksti jau pielikti klāt pie kontaktligzdām,
Gatavi izraut ikvienu elektrības vadu,
Kas nenes labu strāvu...

△△△

Manās kāzās Šrēdingers
Tikai ētergaru dzers,
Līdz būs tukša pilnība
Ačgārniskās svinībās.

△△△

Izlīdzi manim ij būdamam est,
Ka rotas kauč līgo iekš ģeldama žest';
Kur dzītara nēzdogi velējas šmaug',
Jel peņģerot' skapē, kur nāburgu daug!

△△△

Viena maize sīksta,
Otra maize mīksta,
Trešo maizi drīkstam
Notiesāt pa īstam.

△△△

Tiek berzētas kājas,
Tiek meklētas mājas,
Uz prombūtnes spārniem snauž likten's;
Miegs mūžīgs jau krājas,
Kur sirdis top vājas,
Kur bāl visu košākais pigments.

△△△

Starp skaņām un skaidrības vārtiem
Zūd mirklis, kas gruvešos irst,
Vai vaļa nu svētību vārdiem,
Vai tam, kas brīv`prātīgi mirst?

△△△

Ja mirtu es rītdien,
Vai mani Gaismas svīdiens
Gaidītu paranormāli,
Vai vienīgi sapņi tāli?

Vai atbalsotos es spārnos cēlos,
Kas cauri bezgalībai kvēlo?

Ja rītdien es mirstu,
Lieciet mani iekš stikla šķirsta,
Lai es varētu redzēt,
Kā manu zemi kāds nāk ecēt.

△△△

Skaistas dailes jaukos svētkos
Rodam sevi saules lēktos,
Piedodam un ejam tālāk
Paradīzē, koši zaļā.

Dieva brīnumos mēs dzimstam,
Kad jūt tumšās vētras rimstam,
Mīlīb's košos pārsteigumos
Izgaiņājam ēnu dūmus.

Mīlam ļoti pavasari,
Pumpurus tas vaļā dara,
Noskūpstām mēs rasas lāses,
Vārdus rakstām bērzu tāsīs.

Esam draugi visam labam,
Mīlēt - tas ir mūsu dabā!
Pateicamies katru brīdi -
Gaida mūs vien Gaismas svīdi!

△△△

Viņš elpoja elli
Caur vudū lelli
Ar uguņu mēli
Un naglotu dēli
Viņš liesmoja cēli
Un sacepās jēli

△△△

Iemanītās katakombas

Mirdzošiem un spožiem ceļiem
Ievērpj deju formā romba
Atdzimšanas kandidātiem
Visu spilgtākajiem prātiem
Vasarvidus uguns veļiem

△△△

Šī tiesība nav vairāk rakstāma vārdos,
Barbēlō kur mirdz visu spožākā gaismā,
Es jaunu to gribu caur šķīstību laimē,
Kad atrodu valodas vienotā mēlē.

△△△

Šis vienpantnieks pretendē trofejas
Gūdams
Iekš augšanas spirālē Iefkojas
Dūdām
Vien dodams to īsteno cepuri
Kuldams
Ar ģeniālu izspēli žuburos
Guldams

△△△

Kāpņutelpas rindas kārtā, cēlusies no viena Vārda,
Uztin makšķerāuklu taisnē, horizonta uguns kaismē;
Uzgaidāmās tūkstošgades ierakstītās skaņuplatēs
Uzlec, saulei sasprēgājot, mīlību uz grēka klājot.

△△△

Es dabūju miljardu pludmales smilšu,
Bet tikai trīs portretus tavas sirds bilžu;
Kas vārdos nav izsakāms, elpā būs jaužams,
Tur derības šķīrstos skūpstos peld nesalaužams.

△△△

Prieka eļļa svaidītā,
Tu esi mūsos gaidīta!
Sirds līksmojas, kad tevi jūt
Iekš cerības, kas nepazūd!

△△△

Vēl stundu saule nerietēs,

Mēs braucam zelta kariatēs,
Zem smagām nastām zirgi zviedz,
Bet nebūs viņējo šis riets.

Ir ticīgs naža asums spics,
Kas vienaldzībai uzsauc "škie!",
Zem ziedoņiem dus kuis sniegs,
Bet nebūs nāvības tas miegs.

△△△

Tas nebija vienīgais ceļš kādā sirdī,
Kur kodēti lielumi jaunvīnā dzirdī,
Pats savādums citādā armijā stājās,
Kur pārsprāga spoki sev mūžības mājās.

Kāds atgriezās riņķī no brīvotas dabas,
Cits sūtīja vēstules bērzsulu tapās,
Es biju pirms nulles tas svaigākais jēdziens,
Ko pildīja lāča un vilkača rēciens.

Tur ziedēja gari kā auglotā algā,
Un saprata miegu miegs snaudā un alkās,
Bij' tipināts grīdsegums asiņu vālos,
Tur glābējzvēns aizsauca likteņos tālos.

△△△

To uguni redzējis esmu es sapnī,
Kas neprātu saplosa noktirnes taktī,
To liesmu nu uzpūšu gaismotņu kraujās,
Lai sadegtu asinis likteņa saujās.

△△△

Lādētājs gādātājs
Daugavas loki
Veicēju strādātājs
Debesu logi
Mākoņu maisītājs
Degoši žogi
Pasaules taisītājs
Rūgtākie joki

△△△

Tas digitālais vīruss prātus
Apdzen sekundē un vaibstās,

Kaldams simtiem spirta grādus
Asarās, tik rūgti skaistās.

△△△

Jēzus dzīvo manā miestā,
Viņam kiborgdrēbes piestāv,
Kad viņš kodē kompjūterus,
Es uz žēlastību ceru.

△△△

Tas bija atvaļinājums,
Kas sārtos vaigos dūra.
Tad piepešs infō zinājums
Iekš mirkļa mūžu kūra.

Tas bija tagadnības rēgs,
Kas tā kā ēna šļūca.
Mēs sapratām, ka nāves grēks
Ir arī medus muca.

No kokteiļiem līdz vakariem
Ar karstu sirdi krūtīs
Mēs laimes lējām trakajiem,
Kam bankas konts ir būdīgs.

Tas lidojums, ko nule redz
Ik pareģis un slauķis,
Ar gaismas burtiem kapus slēdz,
Kad nakti aizdzied ļauķis.

△△△

Spēku dialektu starpā,
Rudzu maizes ceļa tarbā
Vēriens katru mīļu brīdi
Zied, nekad ar' nenovītis.

△△△

Portālu ekrānu svinīgais sauklis
Ir mūsu dievības saldākais auglis;
Montāža. Drenāža. Sirdsgudrais krauklis
Ir visa taisnotais gaišreģu šmauklis.

△△△

Uz neteikto vārdkopu rīfiem
Sīc elektrōknišļi un mūžs;
Es aizgriežos kopā ar driftiem,
Uz vidu kas sērskābi grūž.

ΔΔΔ

Šitā bija acu pletne -
Veidne visam atnākošam.
Aizlidoja tālēs mednis
Acīm, kvēlojoši spožām.

ΔΔΔ

Šo vēsti es atstāju sapnīšu klanam,
Kas elpo jo mierīgi tagad.
Kad nāve dzied klusi tam mesijam - ganam,
Ar asinīm aptek ik krāga.

ΔΔΔ

Tik redzu, skatu, veļos,
Kur līdzens top ik ceļš,
Tik mīlu, ticu, ceros,
Kur dzīvs es tevis dēļ.

ΔΔΔ

Kā bezvārdu nopūtu ceļā
Es izirstu pasaulei,
Daudz centies, lai pārdzimtu veļi
Uz saulainiem stariem, kas smeļ.

No ticības smailēm uz troņiem,
Kas augstu pār debesīm stāv,
Es aizmetu godu līdz kroņiem,
Bez kuņiem nekā cita nav.

ΔΔΔ

Zvērojošs klusums un nepiepildāmība
Šonakt deg nezālēs, puķēs un labībā;
Alkās pēc bagātas krustceļu ievirzes
Patiesā vējrāža grozījums piemirsies.

ΔΔΔ

Durvju durvis atmūķētas

Mutu mutes atbrūķētas
Pāri palikušas rētas
Tās
No dzīves svētum svētas

△△△

Starp maniem dzejas pantiem
Un svētiem elefantiem
Pret rūsu cīnās vantis,
Kam ķešā laimes santīms.

△△△

Tu aizgāji
Kur zvaigznāji
Deg kaislāki

Tos aizstāji
Ar baskāji
Ko mazgāji

Bet zvaigznāji
Kā aizstāvji
Šņāc baltkvēlē

Tev saspēlēt
To atvēlēt
Pirms aiziešanas
Iekš zvaigžņliešanas

△△△

Neskatīties atpakaļ
Tur, kur zaļāks viss, kas zaļš,
Tur, kur klusums pārāk skaļš,
Dievi armijas sev kaļ.

△△△

Caur dziļāko, cietāko miegu
Vislielākā atmoda nāk,
Kad uzliesmo sapnīšu iekurs,
Kas uzsāk caur nomodu krākt.

△△△

Šie ir skaistākie mirkļi

No dzīves manas,
Ko dāvāju tev es.

Tos dāvanās saiņoju
Un lieku pie tava sāna,
Lai tie arī tevi
Uz paradīzi nes!

△△△

Dzimis ir no ledenes
Mums ir mūsu DNS -
Salds kā meža zemenes,
Silts kā sasegts seģenēs.

△△△

es ierīkoju lamatas
pie savām namdurvīm
kā bija mācīts grāmatās
ko laika ķirmji šķin

kas iegāja iekš viņām, tas
bij' melnā caurumā
un tārpejās kā krāsmatās
sūkts pilnā plaukumā

caur dimensijām stīvēties
nu viņam uzdots ir
līdz kodolkaņam rīvēties
lai nāve nenomirst

△△△

tas bija zvaigznēs ierakstīts
ka tevī biju ielakstīts
ar logiem neatveģamiem
un sapņiem neatsveģamiem

△△△

Uzvarētājbiļete
Patiesības vinjete
Ēteriskās miriādēs
Sāli atrod tirādēs

△△△

nanō-multivides schēmās
archīvistu noklusējums
restartē ik pikseli
kam biō-technēs kodēts sējums

△△△

pat ja darbi mirs
ticībā
tie dzīvos
kaut irs
neiznīcībā

△△△

Cik iesāktu stāstu,
Cik pārlaistu glāstu,
Kas aiztvan pēc rudenī brīzēm!
Ko gan var man ziemīgās pasakas līdzēt,
Kad alkstu es mīlības lāstu!

△△△

Visi redzēja to miglu
Žiglu gaitu
Smaidu stiklā
Ziemā uzcēluši iglu
Saldēja tur
As'ras miklās

△△△

Ievietoju dižā ligzdā
Zelta monētas un rotas,
Viņas laikmetus nu izstāv,
Viņu spītīgums tur godāts.

△△△

Es esmu tikai hakeris
Tais svētlaimīgos vakaros,
Kur izvāros kā makarōns
Tais virpulgriežu sakaros.

△△△

Dublēšu un duplicēšu,
Duplicitātē es spēšu

Pateikt visu nesakot
Tā, lai manis nesaprot.

△△△

šķietamā bezgalība traucas kā brīze ābelē
kur efektīvie kājslauķi caur zaru zariem kāpelē
jaunie meti jau sen piepildījuši savu centrību
vērtīgās medus tonnās izlejot izredzēto cerību

△△△

Sen nedzirdētās himnas krokās
Daudzpakāpju čūskas lokās,
Dodiet visu Nekurienei -
Multiversa karalienei!

△△△

apkārt tekstfabulām un joņojošiem uzrakstiem
dzimusi kādība leijerkastes tarkšķos

arī man bija visnotaļ sīka daļiņa lemta
sīrupainā ledus ziedoniskajos pakšķos

△△△

Vārdi mani vārti ir,
Kas veģas apgaismei;
Bezgalības laivu ir,
Bez ķermeņa kas dej.

△△△

miega dusa atmiņkrusa losjonizē ķēpurvalžus
tōnikā un dziļā mežā sakauj normatīvos aktus
fōnikā un transa bumbās burbuļspridzīgākos tempus
atņem vīna ceļamkrāniem
piekļauj eņģeliskiem spārniem

△△△

šalkstoņa mēbelē
dunošās kvintas
kristāla šķērbelē
augstsirdīgs dzintars

aizsūtņu lemešiem

piekodies moments
asiņu mēnešiem
ganības nolenc

△△△

Druskucīši smiltīs mājo,
Atdzimšana mājup kājo,
Uzvārītie peļņas rīsi
Pārvar bezdibeņa krīzi.

△△△

Ielapa mana
Tu dzimusi esi
No dzegužu smiekliem
Kas smeļ
Kad ir vēsi

Izelpa mana
Tu tukšuma draudze
Es krustuguns bāriņš
Kas tabaku audzē

△△△

Laikplīvuru lakstīgalas
Stiklā miera laimdotavas,
Raksta, liekot jaunuzmavas
Virsi uz tās zelta kravas.

△△△

Tiek izstiepta linkķēde katrvaldes sēdē
Kā uguņu koncentrāts dardedžu smēdē,
Snieg dzelzeņu dzirksteles, plaiksnī jo svētāk,
Kad adatu blāzmiņas uzliesmo vēdā.

△△△

Ziemas aukstajā laikā
Es rodos, atrodos -
Nekur-un-nekad zemē,
Tās mūžības arodos.

△△△